

מ"ת 17274/07/17 - מדינת ישראל נגד רונן אהרן, אברהם אהרן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 17274-07-17 מדינת ישראל נ' אהרן(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט יוסי טופף

המבקשת:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שירי רום

מפרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

נגד

המשיבים:

1. רונן אהרן (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד משה יוחאי

2. אברהם אהרן (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד גיא פרידמן

החלטה

1. לפניי בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**").

2. בד בבד עם הגשת הבקשה, הוגש נגד המשיבים כתב אישום המייחס להם את העבירות הבאות: קשירת קשר לפשע (חבלה בכוונה מחמירה) לפי סעיף 499(א)(1) יחד עם סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) + 329(א)(2) לחוק העונשין; החזקת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין ונשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין.

3. על פי עובדות כתב האישום, המשיב 1 הינו אביו של המשיב 2. נמסר כי בתקופה הרלוונטית המשיב 1 היה בקשרים עסקיים עם ע.ח. (להלן: "**המתלוננת**"). במועד שאינו ידוע למאשימה אך קדם ליום 2.6.17, התגלע סכסוך כספי בין המשיב 1 לבין המתלוננת, על רקע טענתה כי המשיב 1 חייב לה סכום של 100,000 ₪. בשל הסכסוך הכספי בין המשיב 1 לבין המתלוננת, המשיבים קשרו ביניהם קשר לגרימת חבלה חמורה למתלוננת, במועד שאינו ידוע למאשימה אך קדם ליום 2.6.17. לצורך כך, הצטיידו המשיבים באקדח חצי אוטומטי בקוטר 0.45 ובתחמושת לאקדח.

המתלוננת והמשיב 1 קבעו להיפגש ביום 12.6.17 בשעה 20:30 ברח' גאולים ברמת גן. המשיב 1 קבע את הפגישה על דעת משיב 2 ובידיעתו. באותו יום בסמוך לשעה 20:22 הגיעו המשיבים למקום המפגש. המשיב 1

הגיע רכוב על קטנוע ימאהה טי-מקס לבן מספר 2238114, הרשום על שם אמו ומצוי בחזקתו. המשיב 2 החזיק באקדח טעון במחסנית מלאה בתחמושת.

לקראת הפגישה עם המתלוננת, המתין המשיב 1 ברחוב גאולים 9 ברמת גן, ואילו המשיב 2 הסתתר בקרבת מקום, כשהוא מחזיק באקדח וקסדה על ראשו כדי להקשות על זיהויו. נטען כי במסגרת הקשר ולשם קידומו, המשיבים סיכמו ביניהם כי המשיב 1 יאותת למשיב 2 לצאת ממחבואו ולחבור אליו באמצעות נקיבה בשם "חיים".

בסמוך לשעה 20:30 הגיעה המתלוננת למקום ברכב בו נהג צ.ג. (להלן: "המתלונן"). המתלוננת יצאה מהרכב ושוחחה עם המשיב 1 על אודות הסכסוך הכספי, בעוד שהמתלונן נשאר לשבת ברכב. המשיב 1 והמתלוננת החלו להתווכח ובתוך כך פנתה המתלוננת למתלונן וביקשה ממנו למסור לה את הטלפון הנייד. אז המשיב 1 קרא למשיב 2 לצאת ממקום מחבואו, על ידי כך שקרא בשם "חיים". המשיב 1 חבש קסדה על ראשו ועלה על אופנועו. המשיב 2 יצא ממקום המסתור וירה באקדח לעבר המתלוננת בכוונה לגרום לה חבלה חמורה ופגע ברגלה. לאחר מכן, ניגש המשיב 2 לצדו השני של הרכב וירה לעבר המתלונן פעמיים, בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה. שתי היריות האחרונות פגעו בדלת הרכב.

לאחר מכן, נמלטו המשיבים מהמקום, ובתוך כך וכדי לטשטש עקבותיהם הסתיר המשיב 1 את הקטנוע ברחוב החירות ברמת גן מתחת לבית מס' 48 והשליך את מכשיר הטלפון הנייד שלו. ואילו, המשיב 2 הותיר את האקדח במקום מסתור.

כתוצאה מכל האמור, נגרמו למתלוננת פצע ירי בקוטר 1 ס"מ באספקט הקדמי מדיאלי של ירך פרוקסימלית ופצע ירי בקוטר 1 ס"מ באספקט ליטרלי בירך ימין, דימום, נפיחות וקושי לדרוך על הרגל, והיא נזקקה לטיפול רפואי. כמו כן, נגרם נזק לדלת הנהג של הרכב.

4. המבקשת עתרה בבקשתה, כך גם בדיון שהתקיים בפני, לקביעת קיומן של ראיות לכאורה, לפיהן ביצעו המשיבים את העבירות המיוחסות להם. המבקשת השתיתה בקשתה בעיקר על גרסאות המתלוננים המסבכות את המשיבים, נתונים ומחקרי תקשורת של מכשירי הטלפון הניידים של המעורבים, חילופי מסרונים בין המתלוננת למשיב 1, זיהוי הקטנוע של המשיב 1 בזירת האירוע, שיחות המשיב 2 עם מדובב בתא המעצר, האזנות סתר, מעקב אחר המשיב 2, חוות דעת מומחה, הודעות שנגבו מתושבי הסביבה, גרסאות המשיבים ושתיקתם בנוגע לפרטי האירוע.

נטען כי קמה עילת מעצר בעניינם של המשיבים, מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים בשל מסוכנותם, היות וביצעו את המיוחס להם, כפי הנטען, על רקע סכסוך כספי, לאחר תכנון מוקדם ומיוזמתם. נטען כי במעשיהם סיכנו המשיבים חיי אדם, לרבות של אלה שכלל אינם מעורבים, המתגוררים במקום. צוין כי לחובת המשיב 1 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, נשק ומין ובעברו ריצה 7 תקופות מאסר. למשיב 2 אין הרשעות

קודמות, אך מתנהל בעניינו הליך פלילי בבית המשפט לנוער בתל אביב בגין עבירות אלימות.

בנוסף נטען לעילת מעצר על בסיס חזקת המסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים בשל שימוש מתוכנן בנשק חם וירי לעבר המתלוננים בשכונת מגורים.

כמו כן, נטען לעילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים נוכח החשש כי אם ישוחררו, יפעלו המשיבים לשיבוש מהלכי המשפט ואף יחמקו מאימת הדין. בהקשר זה נטען כי המשיבים פעלו באופן מתוכנן והקפידו להסתיר פניהם, להשתמש במילות קוד וכוניניים, הצטיידו במכשירי טלפון ניידים ללא בעלות רשומה והפסיקו את השימוש בהם מיד לאחר האירוע; המשיבים נמלטו ושינו כתובת בימים שלאחר האירוע.

5. ב"כ המשיב 1 טען כי עסקינן בתיק נסיבתי ברף נמוך שבסופו של יום יסתיים בזיכוי. נמסר כי המשיב 1 התייצב לחקירה מיד כאשר נודע לו כי הוא דרוש לחקירה, אישר כי היה במקום, אך אדם זר ירה עליו. אולם, טענתו זו כלל לא נבדקה על ידי המשטרה. נטען כי המשיב 1 והמתלוננת מכירים מזה זמן רב ויחסיהם ידעו עליות ומורדות והם מאיימים זה על זה באופן הדדי כחלק מהשיח ביניהם. לצד זאת נטען כי אין בידי המבקשת כל ראיה ביחס לסכסוך כספי בין המשיב 1 למתלוננת, והמתלוננת אף מסרה כי אין לה סכסוך עם איש, היא אינה חייבת כספים ואינה יודעת מדוע נורתה ועל ידי מי. עוד נטען כי המתלונן אינו בטוח ששמע את המשיב 1 קורא ל"חיים" ואף המתלוננת אינה זוכרת את השם שהמשיב 1 צעק לכאורה. בסופו של דבר, נטען כי קיימות אפשרויות סבירות אחרות לתרחיש העובדתי המנקה את מרשו מאשם, ובקשר זה צוין כי המתלוננת היא אחותו של אחד המוכר כראש ארגון פשע והמתלונן ניצל בעבר ממספר ניסיונות לחסלו.

6. ב"כ המשיב 2 טען אף הוא כי כל הראיות עליהן נסמכת המבקשת הן נסיבתיות. הודגש כי המשיב 2 הינו בחור צעיר, העומד בפני גיוס לצה"ל שנפל קורבן לזיהוי שגוי. נטען כי המשיב 2 לא היה בזירת האירוע, ולא זוהה על ידי מי מהמתלוננים על אף הלחצים שבהם היו נתונים מצד החוקרים, ועל אף שהמתלונן נישאל ישירות האם היורה הוא המשיב 2 והשיב רק "יכול להיות". נטען כי האיכונים לטלפון הסלולרי נמצאו מתאימים לאזור מגורי המשיב 2. באשר להחלפת הטלפון הסלולרי יום לאחר האירוע נמסר שזו פעולה שגרתית מבחינת המשיב 2, אשר נוהג להחליף תדיר טלפונים ניידים. בכל הנוגע לשיחות עם המדובב שהוצב בתאו של המשיב 2, נטען שלא הוצג תיעוד ויזואלי של השיחות ביניהם, אלא רק הקלטה, כך שלא ניתן לאשש את טענת המדובב כי המשיב 2 סימן בידיו כי הסתיר את פאותיו בקסדה. לגבי איתור השקית הכחולה עם שרידי הירי בפח האשפה והאזנות הסתר שבוצעו למשיב 2 נטען כי אין בהן ממש. ב"כ המשיב 2 טען אף הוא כי גרסאות המתלוננים אינן עקביות, המתלוננת הכחישה קיומו של סכסוך או חוב כספי כלשהו ומסרה כי היא לא ראתה את היורה, ואף אם הייתה רואה היא לא הייתה מספרת על זהותו. ב"כ המשיב 2 הפנה לסתירות בין גרסת המתלוננת, המתלונן ועד הראיה, השכן ארליך לגבי צבע קסדת רוכב הקטנוע. נטען כי על המשטרה היה לחקור האם צד שלישי המסוכסך עם המתלונן היה אחראי לאירוע הירי וזאת לאור ניסיונות לרוצחו בעבר. בנוסף נטען כי לא יעלה על הדעת שהמשיב 1 יעזוב את הזירה על אופנועו, ויותר מאחור את בנו כך שייאלץ לברוח רגלית מהמקום.

7. בהליך זה, מכוח סעיף 21 לחוק המעצרים, אין בית המשפט מכריע בדין אם להרשיע נאשם או לזכותו, ואין להידרש לבקשה למעצר כמו שהייתה הכרעת דין. השאלה הינה קיומו של פוטנציאל הרשעתי, בראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיובוך במהלך המשפט יוביל לראיות אשר מבססות אשמה מעל לכל ספק סביר. ראה בש"פ 6187/95 מ"י נ' סלימאן אלעביד (1995), לא פורסם; בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פד' נ(2) 133; בש"פ 825/08 מדינת ישראל נ' מוחמד דחלה, פד' נב(1) 625.

אין כאן מחד הכרעה בתיק עצמו, או כניסה לשאלת מהימנות עדים, אך מאידך יש בחינה של ממש את חומר הראיות והסתכלות על התוצאה האפשרית של ההליך הפלילי, לא רק בשים לב לראיות התביעה, אלא גם לעוצמתן, להגיון הדברים ולראיות הגנה ככל שישנן.

8. אכן, אין חולק כי הראיות בהליך דנא הן נסיבתיות ברובן. בהקשר זה, נקבע לא אחת כי תשתית ראייתית לכאורית, אף שהיא מורכבת ממסכת של ראיות נסיבתיות, עשויה להוות תשתית מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים, מקום שיש בה כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה בעבירות המיוחסות ובלבד שהראיות לכאורה, ככל שהן נסיבתיות, תהיינה על פניהן בעלות עוצמה שיש בה להוביל למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכוי ההרשעה [ראו למשל: בש"פ 8114/06 אלהוזייל נ' מדינת ישראל (15.11.2006)]; בש"פ 1466/04 זדה נ' מדינת ישראל (26.2.2004)]. "כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלוכות יותר האחת ברעותה, נעשית "חזקת חפותו" של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר. יש כאן, כביכול, מעין תמונת הרכבה ("פזל"), שכלל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלובים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על כן, תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול - מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי" [ראו: בש"פ 8006/09 עופר בוכניק נ' מדינת ישראל (25.10.2009)]; בש"פ 9877/03 מדינת ישראל נ' עקירו (25.11.2003)].

9. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני באי כח הצדדים ובחנתי את חומר הראיות שקובץ בתיק החקירה באספקלריה של המבחנים האמורים, באתי לכלל מסקנה כי מכלול הראיות לכאורה העומדות כנגד המשיבים, יוצר לכאורה "תצריף" המצביע כמכלול על אשמתו לכאורה של כל אחד מהמשיבים במעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

10. להלן אפרט את עיקרי המסכת הראייתית הלכאורית, שבבסיס מסקנתי.

10.1 המשיב 1 אישר בחקירתו מיום 16.6.2017 כי הגיע לזירת האירוע, רכוב על אופנוע, ולאחר שאדם חבוש קסדה ירה לכיוונו הוא ברח מהמקום. לדבריו, הוא לא נפגע מהירי, זרק את מכשיר הטלפון הנייד שלו, ובאופן לא ברור מצא עצמו על חוף הנסיכה באילת, שם שהה במשך כ-4 ימים. כך

בלשונו: "אני לא יודע במה מדובר, אני יודע שביום שני אני הגעתי לאימא שלי בשעות הערב ברחוב גאולים 10 ר"ג הגעתי עם אופנוע טי מקס לבן ואחרי כמה זמן שהגעתי הגיע אדם עם קסדה ועם אקדח והתחיל לירון לכיוון שלי, עליתי על האופנוע וברחתי". כשנשאל לאן ברח, השיב: "לאילת מר"ג ברחתי לאילת מוכן להיבדק בפוליגרף אני לא זוכר איך הגעתי לאילת אני הייתי מבוהל. ... מצאתי את עצמי בחוף הנסיכה". כשנשאל היכן האופנוע, השיב: "אני אומר לך אני עליתי על האופנוע ואני לא זוכר כלום זוכר רק יריות". בהמשך נשאל המשיב 1 מדוע החביא את אופנועו וברח מהמקום, והשיב: "כי ירו עלי". המשיב 1 נשאל מדוע החביא את אופנוע בקרבת מקום, מתחת לבניין ברח' חירות, הסמוך לרחוב גאולים, במקום לברוח על אופנועו במהירות, ככל שלדבריו ירו עליו, והשיב: "שאתה נמצא בבלאק ואתה לא יודע מה אתה עושה כאשר יורים עלייך".

כשנשאל המשיב 1 אודות המתלוננים הוא בחר לשמור על זכות השתיקה באופן עקבי.

כשנשאל המשיב 1 האם בנו, אבי (המשיב 2), יודע שירו עליו, הוא שתק, ולאחר מכן אמר: "לא יודע. לא זוכר כלום".

10.2 המשיב 2 שמר על זכות השתיקה בכל חקירותיו.

10.3 אופנוע מסוג ימאהה טי-מקס (מס' 02238114), אשר רשום תחת בעלות אמו של המשיב 1, נמצא נטוש מתחת לבניין ברח' חרות 48 ברמת גן, בסמוך לזירת האירוע. מדו"ח פעולה של השוטר עמוס בשירי צוין כי בנגיעה באגזוז ובמנוע של האופנוע, לאחר הימצאו בשעה 21:05, הוא חש חום, כך שסביר שהאופנוע היה בנסיעה זמן קצר לפני שנתגלה. מדו"ח חקירת מז"פ עולה כי על האופנוע נמצאו שרידי תחמושת של ירי, שיכולים להצביע כי נורתה תחמושת בסמוך לאופנוע או שהאופנוע בא במגע עם אדם או חפץ שזוהם בשרידי תחמושת.

10.4 בנמצא הודעות שנגבו מתושבי הסביבה, אשר סיפרו כל אחד לפי מיטב תיאורו, על קולות ירי ודמות עם קסדה שחורה שהתהלך רגלית. נמסר כי נצפתה מכונית מרצדס שחורה, או דגם מפואר אחר, ממנה יצאה אישה בעשור החמישי לחייה ודיברה עם איש, שככל הנראה היה עם זקן, שהגיע רכוב על אופנוע לבן, ולאחר שנשמעו 3 יריות כולם נסו מהמקום.

10.5 בשעה 19:58 התקיימה שיחה בין המשיבים ושני הטלפונים שלהם אוכנו ברח' ז'בוטינסקי 166 פינת השומר בבני ברק. בשעה 20:23 התקיימה שיחה בין המשיב 1 למתלוננת ושני הטלפונים של המשיבים אוכנו ברח' ז'בוטינסקי 88 ר"ג, שקרוב מאד לרח' גאולים בר"ג. הטלפון כובה לאחר השיחה אחרונה שהתקיימה עם המתלוננת. יצוין כי במהלך יום האירוע ניהלו המשיב 1 והמתלוננת מספר שיחות טלפון וחילופי מסרונים, אשר כללו איומים הדדיים. בחקירתו טען המשיב 1 כי אינו זוכר

מה עשה עם הטלפון הנייד שלו ואף אינו זוכר את מספרו.

10.6 בבדיקת מכשיר הטלפון של המתלונן עולה כי הכתובת האחרונה שהוזנה באפליקציית הניווט waze, הייתה רח' גאולים 8 רמת-גן.

10.7 המתלונן מסר בשיחה עם חוקר שהמשיב 1 קבע איתם פגישה ברח' גאולים וזו לא הייתה הפעם הראשונה שהם נפגשו שם. המתלונן ציין שהוא נהג ברכבו מסוג מרצדס בנך שחורה ונשאר לשבת בתוכו. המשיב 1 הגיע רכוב על אופנוע טי-מקס לבן עם קסדת חצי לבנה. לדברי המתלונן, המשיב 1 היה צריך להביא למתלוננת 100 אלף ₪, בשל גביית חוב שעשה, אבל "עקץ" אותה והביא לה רק 30,000 ₪, ועל רקע זה התנהל ביניהם ויכוח בין המשיב 1 למתלוננת מחוץ לרכב. המשיב 1 אמר למתלוננת שאם תדבר יותר מדי היא לא תקבל כסף בכלל. המתלוננת פנתה למתלונן ואמרה לו "תן לי רגע שיחה", בבקשתה לקבל את הטלפון, ואז המשיב 1 שם את הקסדה על ראשו ו"זרק איזה שם באבא שלי 'חיים'". לשמע הדברים, יצא לפתע איזה ילד עם קסדה מהשיחים ו"טק' דפק לה ברגל", ואז בא אליו לרכב ו"דפק" שני כדורים שפגעו ברכב. בשלב זה המשיב 1 עלה על אופנועו ונסע "בתוך הבלוקים". המתלונן מסר לשאלות החוקר כי הוא מכיר את בנו של המשיב 1 והוא אפילו שהה בביתו במסגרת מעצר בית שהוטל עליו בעבר, אך לא ידע לומר זאת בביטחון כי היורה היה בנו של המשיב 1, משום שהוא חבש קסדה שחורה שלמה.

10.8 עם מעצרו של המשיב 2 הוכנס לתאו מדובב. לאחר שנאמר למשיב 2 כי מתוכנן לערוך עימות בינו לבין המתלונן, המשיב 2 סיפר למדובב כי הוא עומד בפני עימות עם "זה שהיה ברכב" והוא חושש שהמתלונן "יפתח עליו". המשיב 2 סיפר למדובב שהמתלונן מכיר אותו ובעבר הוא אף ישן בביתו כשהיה במעצר בית. המדובב מסר שהמשיב 2 סימן בידיו שפניו היו מוסתרות. המדובב שאל אותו בסימני ידיים אם הפאות שלו לא בלטו, והמשיב 2 סימן שהפאות היו מקופלות (מזכר מדובב מיום 27.6.17).

10.9 מהאזנות סתר שביצעה המשטרה עולה כי המשיב 1 הגיע לבית גרושתו ביום הארוע, נטל כספים מהכספת שבביתה ויצא בסערה. גרושתו של המשיב 1 נחקרה בנושא והכחישה האמור. לטענתה לא ראתה את המשיב 1 חודש וחצי לפני האירוע.

10.10 המתלוננת אישרה בחקירתה במשטרה כי הגיעה למקום עם המתלונן ברכב מסוג מרצדס שחורה כדי להיפגש עם אדם מסוים, שאת שמו סירבה לומר. לדבריה, המתלונן נשאר ברכב והיא יצאה מתוכו כדי לפגוש באותו אדם ואז הגיעו שניים חבושים בקסדה, כשאחד מהם קרא לשני ואז הוא ירה בה. יצוין כי בתשאל קודם מסרה המתלוננת כי הם עצרו את רכבם במקום מפני שהיא הייתה צריכה להטיל את מימיה. המתלוננת אישרה כי היא מכירה את המשיבים, סירבה לומר האם יש לה סכסוך עם המשיב 1. המתלוננת הבהירה כי גם לו הייתה יודעת מי היורה היא לא הייתה אומרת את שמו.

10.11 ביום 13.6.17, יום לאחר האירוע, עדכן המשיב 2 את חברתו ש.ח. כי החליף את מספר הטלפון הנייד שלו.

10.12 בלילה שבין 24-25/6/17 נערך מעקב אחר המשיב 2. המשיב 2 נצפה רוכב על אופניים חשמליים, ביחד עם אדם נוסף אשר רכב לידו על קטנוע. השניים הגיעו לגינה ברח' החרוזים ברמת גן, אותו רחוב בו אוכן הטלפון הנייד של המשיב 2 בליל האירוע בשעה 21:20. השניים ניגשו לשיחים ויצאו משם עם שקית כחולה ובה דבר מה. השניים נצפו "מתעסקים" בשקית ופתחו את תא מושב הקטנוע של האדם האחר. לאחר מכן המשיב 2 השליך את השקית לפח זבל והשניים עלו על האופניים החשמליים והקטנוע ונסעו מהמקום. החוקרים אספו שקית כחולה מפח האשפה ובבדיקת מעבדה נמצאו 17 חלקיקים אותם ניתן לזהות כשרידי ירי.

11. הנה כי כן, סבורני כי כלל הראיות, הגם שהן בעיקרן נסיבתיות, משתלבות הן זו לצד זו ויוצרות על פני הדברים פסיפס ראיתי לכאורי של עובדות פליליות שיכולות לבסס הרשעה בעבירות המיוחסות לכל אחד מהמשיבים. כאמור, עת עסקינן בראיות נסיבתיות לכאורה יש לבחון אם הן בעלות עוצמה כזו המובילה למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה או שמא קיים הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי.

במקרה דנא, נחה דעתי כי תוכן ההתקשרות שהתנהלה בין המשיב 1 למתלוננת טרם האירוע; איכוני המיקום המשותף של המשיבים דקות אחדות לפני האירוע; אישור המשיב 1 והמתלוננים כי היו במקום בעת האירוע; התנהלות המשיב 1 מיד לאחר האירוע, שכלל הוצאת כסף מהכספת, הסתרת הטלפון והאופנוע ונסיעה חפוזה לאילת; החלפת מספר הטלפון על ידי המשיב 2 מיד לאחר האירוע; גרסתו הסדורה של המתלונן ביחס לאירוע; דברי המשיב 2 למדובב בתא המעצר - כל אלה מצביעים על תרחיש אחד ונהיר כפי שמצא ביטוי בכתב האישום.

משאלה פני הדברים, מצופה היה מהמשיבים כי ישטחו את גרסתם, כנגד כל הראיות שהוצגו בפניהם, כדי לדחות המיוחס להם ולבסס חפותם. ברם, המשיבים בחרו בזכות השתיקה. ויובהר, כפי שנקבע בפסיקה לא אחת, זכות השתיקה כשמה כן היא - זכות, היונקת כוחה מזכותו של אדם שלא להפליל את עצמו. אולם, השומר על זכות השתיקה, עלול לשלם מחיר בגין מימושה. אכן, כי אין בה בשתיקה לבדה כדי להוות ראיה עצמאית לאשמתו של נאשם; אין לה כוח עצמאי, אלא מעין כוח נלווה לעצמתן של הראיות. בסופו של יום, השתיקה יכולה לחזק ולסייע לראיות התביעה במשפט. בהקשר זה ראו פסיקת כב' השופט ס' ג'ובראן בבש"פ 7216/05 ויסאם אנבריה נ' מדינת ישראל (23.8.2005):

"אכן זכות השתיקה הינה זכות המוקנית לנאשם על-פי דין וכל נאשם רשאי לעשות שימוש בזכות זו - אולם במקרה שלנו העורר יכול היה בנקל להפריך את החשדות המיוחסים לו על ידי מסירת גרסה מפורטת מטעמו, אך הוא, מטעמים השמורים עימו, בחר שלא לעשות כן ודבק בזכות השתיקה. אם העורר היה מוסר את גרסתו למהלך האירועים, המשטרה יכולה הייתה לבדוק גרסה זו ולנסות לאמתה, ואם גרסתו הייתה מתאמתת, יש להניח, כי היה משוחרר ממעצר עוד מלפני

זמן רב".

וכפי שציין כב' השופט י' אנגלרד בבש"פ 1250/99 גבאי נ' מדינת ישראל (26.3.1999):

"גם שתיקת העורר במשטרה, אשר לא נתן גרסאות מטעמו כנגד הגרסאות שמסרו המתלוננים, מחזקת את התשתית הראייתית לכאורה. על פי ההלכה הפסוקה, כאשר הנסיבות קוראות למתן הסבר מפי הנאשם, אשר ירחיקו מן המעשים המיוחסים לו, והוא נמנע מלעשות כן, מתחזקת גרסת התביעה (ראה, למשל, בש"פ 8948/96 בן שטרית נ' מדינת ישראל). הסבריו של הסנגור אינם תחליף למסירת גרסה מפי הנאשם עצמו, ואין בהם כדי 'לכרסם' בחומר הראיות".

הנה כי כן, שתיקתם המוחלטת של המשיבים בכל הנוגע לאירוע הנחקר וקשריהם עם המתלוננים, מחזקת במקרה דנא את הראיות הנסיבתיות נגדם.

12. עם זאת, יש לשוב ולהדגיש כי מצויים אנו בשלב המעצר והראיות הנסיבתיות הללו טרם עברו ב"כור ההיתוך" של ההליך הפלילי. על כן, אין זה השלב לקבוע ממצא סופי בדבר הרשעת המשיבים בסיום המשפט. חזקת החפות עומדת להם גם בשלב זה. אני מוצא לציין כי לא שוכנעתי כי אי בהירות בנוגע לצבעי הקסדה או התמיהה להיתכנות תרחיש לפיו אב ימלט עצמו מהזירה רכוב על אופנוע כשהוא משאיר את בנו לנוס רגלית מהמקום מהווים חולשה ראייתי משמעותית, אם בכלל. יחד עם זאת, בשים לב לטיבן של הראיות, והתלות שלהן זו בזו לשם יצירת רצף ראייתי ברור, ונוכח הקושי הראייתי הפוטנציאלי הכרוך בכך שכלל המעורבים בפרשה מבקשים להרחיק עצמם ממעורבות באירוע, הרי שאין להתעלם מחולשה מסוימת בעצמת הראיות, אך לא בעצמה כזו המובילה למסקנה כי המבקשת לא עמדה ברף הראייתי הדרוש להליך זה.

13. משהגעתי למסקנה אשר הגעתי, הרי שדומני כי נוכח חומרת העבירות המיוחסות למשיבים אין חולק כי מתקיימות עילות מעצר של מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים; חזקת המסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים ועילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים נוכח החשש לשיבוש מהלכי המשפט ולהתחמקות מאימת הדין. בהקשר זה יצוין עברו הפלילי של המשיב 1 הכולל הרשעות בעבירות אלימות, נשק ומין והוא אף ריצה 7 תקופות מאסר.

14. המשך הדיון לאחר קבלת התסקירים כי שנקבע בדיון במעמד הצדדים.

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ח, 01 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.